

השִּׁבְלוּל

בֶּקֶר אֶחָד יָצָא שִׁבְלוּל לְטִיּוֹל. הוּא זָחַל לָאֵט-לָאֵט.
בְּדֶרֶךְ פָּגַשׁ אֶרְנָב. "שָׁלוֹם", אָמַר הַשִּׁבְלוּל, "רוּצָה לְטִיֵּל
אִתִּי?"

"לֹא", עָנָה הָאֶרְנָב, "אַתָּה הוֹלֵךְ לָאֵט וְאֲנִי מְהִיר
יוֹתֵר".

חָשַׁב הַשִּׁבְלוּל לְעֶצְמוֹ: "יוֹם-יוֹם אֲנִי סוֹחֵב אֶת הַבֵּית
שְׁלִי עַל הַגֵּב. אִם לֹא הִיִּיתִי סוֹחֵב אוֹתוֹ עַל גִּבִּי, בְּטַח
הִיִּיתִי מְהִיר כָּמוֹ הָאֶרְנָב".

לָפֶתַע הוֹפִיעַ חֲתוּל, נֶעֱמַד מוֹל הַשִּׁבְלוּל וְשָׁלַף אֶת
צַפְרָנָיו. נִבְהַל הַשִּׁבְלוּל וּמִיד הִסְתַּתֵּר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ.
הִסְתַּלֵּק הַחֲתוּל, וְהַשִּׁבְלוּל שָׁמַח וְחָשַׁב: "אֵיזָה מְזֹל
שֶׁהַבֵּית שְׁלִי תָמִיד אִתִּי".